

[Lønger]

indholdet i den traditionelle hjemmehjælperuddannelse ikke alt sammen lige relevant, men hjemmehjælperuddannelsen er jo netop opbygget af moduler, så der kunne tilbydes relevante ting, hvis disse hjælpere overhovedt kunne komme på kursus.

Konsekvensen af disse forhold er, at der bliver en vis ustabilitet i den gruppe af mennesker, som ønsker at arbejde hos personer med fysisk handicap efter Århusordningen. Der sker hyppig udskiftning, og især meget unge mennesker, der skal samle nogle points for at tage en videre uddannelse, eller studerende, der skal skaffe indtægter for at klare sig, tager den slags arbejde, og det giver ustabilitet. Det kan for så vidt være godt nok, at det i den grad er unge mennesker, der arbejder under ordningen. Det er den handicappede selv, der ansætter, og det vil netop ofte være et ungt menneske, der vil lægge vægt på fælles interesser og fælles baggrund, når man nu skal være så tæt på hinanden.

Men det er et problem med de hyppige udskiftninger og de hyppige nye oplæringer. Det er f.eks. ikke muligt noget sted i landet, som jeg har kendskab til, at få ekstra penge til den tid, der går med oplæring af en ny hjælper, og det er faktisk meget vigtigt, at en ny hjælper kan tingene, før han eller hun tiltræder. Det er ofte meget intime ting, som hjælperen skal udføre. Oplæring er meget nødvendig, men det er ikke muligt, og det er en klar svaghed ved en ellers god ordning. I den store sammenhæng, i forhold til, hvor mange penge der omsættes i ordningen, er det jo småpenge, det drejer sig om. Mange steder er det end ikke muligt at samle alle sine hjælpere bare én eller to timer hver måned til en fælles snak eller en fælles koordinering. I så fald bliver det i hvert fald i fritiden. Det skulle man ikke byde andre personalegrupper – heldigvis.

Den slags forhold er selvfølgelig en alvorlig hæmsko for en udmærket selvforvaltningsordning; dem skal der rådes bod på, og de yderst positive resultater, som man har med ordningen i de kommuner, som bruger den, skal der bygges videre på.

Derudover ligger der det principielle i selvforvaltningen, at mange vil kunne klare sig helt eller næsten helt uden kontakt til de sociale myndigheder. Det betyder noget holdningsmæssigt, for man behøver ikke at være social klient, bare fordi man har et fy-

sisk handicap. Det er heller ikke en sygdom at have et fysisk handicap; det er upraktisk, men det er en anden sag.

Til slut nogle få bemærkninger om beslutningsforslag nr. B 98. Det vedrører for så vidt et helt grundlæggende problem, at en handicappet skal kunne vælge sig den bolig, som han eller hun gerne vil bo i. Men når kommunen skal tage stilling til, om man vil acceptere udgifterne eller ej, så indgår der ikke overvejelser om, at den handicappede måske ønsker at bo sammen med bestemte personer i et kollektiv eller bo i et bestemt kvarter. Det kan kommunen sige nej til, og det sker. Det er i virkeligheden på dette spørgsmål, at man skal vurdere, hvor meget ordene er værd, når den ene politiker efter den anden opstiller som sin målsætning, at samfundet skal kompensere for et handicap. Dette forslag er selve lakmusprøven, for man går ind i sine overvejelser. Det går kontant ud på, at en handicappet skal kunne flytte ind, hvor han eller hun selv vil, og at den pågældende selv skal betale, hvad andre skal betale for at flytte, hverken mere eller mindre. Resten skal samfundet dække.

Der er under de hidtidige indlæg her blevet henvist til en helt ekstrem situation: at en person med et fysisk handicap vil bo på 5. etage, hvor der kun er en hønsestige. Skal samfundet så også betale en elevator? Nej, selvfølgelig ikke, men den slags situationer er så teoretiske, at vi ikke kan lave regler og love efter dem, for en person med et fysisk handicap ved da også godt med sig selv, at han eller hun ikke ønsker at bo på 5. etage, hvor der kun er en hønsestige. Der er tværtimod mange personer med et fysisk handicap, som har påberåbt sig, at vi skal have bedre boliger i stueetagen, hvor man lettere kan komme ind. Der er ingen, der som de handicappede selv er klar over det, og derfor er det ren teori at komme med ekstreme eksempler, hvor det ville koste på det nærmeste et helt nyt hus – et indrette det, så det blev handicapvenligt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der er sagt mange ord for og til de handicappede i og uden for dette hus i mange år, og vi må da også sige, at der er sket en hel del positive ting for de handicappede både